

Βυζαντινή Αυτοκρατορία

Από τη Βικιπαίδεια, την ελεύθερη εγκυκλοπαίδεια

Η **Βυζαντινή Αυτοκρατορία**, αναφερόμενη και ως **Ανατολική Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία**, **Ρωμανία** ή απλά **Βυζάντιο**, ήταν αυτοκρατορία με πρωτεύουσα την Κωνσταντινούπολη, ήταν η συνέχεια της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας καθώς οι αυτοκράτορες (από τον Ηράκλειο και μετά) είχαν τον τίτλο "Βασιλεύς Ρωμαίων". Τα χρονικά όρια της Βυζαντινής (Ανατολικής Ρωμαϊκής) αυτοκρατορίας ξεκινούν από τα εγκαίνια της Κωνσταντινούπολης στις 11 Μαΐου 330 και φτάνουν ως την τελική της πτώση, την *άλωση* από τους Οθωμανούς, στις 29 Μαΐου 1453.^[1] Τα όριά της μέσα στα εκτεταμένα χρονικά όρια ζωής άλλαξαν πολλές φορές αλλά στη μεγαλύτερή της έκταση διοικούσε εδάφη που περιελάμβαναν τα Βαλκάνια, την Ιταλική χερσόνησο, τη Μικρά Ασία, τη Συρία και Παλαιστίνη, την Αίγυπτο, τη σημερινή Τυνησία καθώς και μικρό τμήμα της Ιβηρικής χερσονήσου και της Κριμαίας.

Από τη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία, γεννήθηκε το *«εκχριστιανισμένο ρωμαϊκό κράτος της ανατολής»* με κύριο μέλημα την ανασύσταση της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας, επί της δυναστείας του Ηράκλειου μεταμορφώθηκε στην *«εξελληνισμένη αυτοκρατορία της χριστιανικής ανατολής»* και τέλος, κυρίως από το 1204 και μετά, με την κατάληψη της Κωνσταντινούπολης από το βενετσιάνικο στόλο και τους Λατίνους Σταυροφόρους, γεννήθηκε η *«ελληνική βυζαντινή-ρωμαϊκή αυτοκρατορία»* ^[2].

Πρόκειται για μία νέα φάση της ρωμαϊκής ιστορίας που διαμορφώθηκε κάτω από την κυρίαρχη επιρροή του ελληνικού πολιτισμού και παραδόσεων^[3] και της ελληνικής γλώσσας,^[4] με μετάθεση του πολιτικού κέντρου του κράτους στην εξελληνισμένη Ανατολή, της χριστιανικής πίστης^[5] και της ρωμαϊκής πολιτικής θεωρίας. Οι διαφορές δημιουργούνταν μόνο με βάση το μερίδιο που διατηρούσαν οι τρεις αυτοί παράγοντες στη συσπείρωση της αυτοκρατορίας, κατά τη διάρκεια της ακατάπαυστης και αγωνιώδους προσπάθειας επιβίωσής της.^[6]